

Ρίχτηκα πλάι στο τζάκι και περιμένα, με την καρδιά σφιγμένη, με την ψυχή στα δόντια, με τ' αυτά κεντονά. Πέρασε έτσι άσχητη ώρα. Δεν άκουγα παρά τόν άγροα που σφύριζε και τούς λυγούς και τ' ασκαλάκια που οφρλιάζανε άγρια μέσα στον σκοτάδι...

"Έξαρνα άκουσα έδω προς τ' μέρος του νεκροταφείου, μια τουφεκιά κι ύστερα άμειψος άλλη.

Τρέμοιχα και βγήκα στην πόρτα. Τ' σκοτάδι ήταν βαθύ. Δεν διέφρανα τίποτε. Τραυλίζουσι να μπ'ό πλάι μέσα, όταν βήματα βασιτικά φτάσανε στ' αυτιά μου. "Ήταν ό άντρας μου, αλλά σε ποιά κατάσταση. Θεέ μου!.. "Ανακαλλιμασιένος, γλιούος, με τ' όρθηα του γεμάτα λάιτες... Μπήρε σπίτι, πέταξε τ' τουφέκι του σε μία άκρη, κάθισε σ' ένα κάθισμα και μουρομούρισε με πέσιμα :

— Μου ξεφύγε... Μα θα τον ξανάβρω... Θα τον βρω και θα τον χτυπήσω... "Όσο κι αν είναι άθάνατος, τα βόλια μου τουφεκιά μου θα τ'ό κάρουν τις σάρκες...

Τούθωσα να πιη ένα ποτήρι νερό. Σκοπίστε τον ιδρωτα του και ανέχισε :

— Πήγα και παραθύλαξα μέσα στο νεκροταφείο. Κάτι μούλεγε π'ός θάρρη από καί. Τρέπωσα σ' ένα παλιό μαριμαίνο μνημα και περιμένα, περιμένα... Σαγκάκι άκουσα ένα τσακάλι να οφρλιάζει εκεί κοντά και στήλινα τα μάτια μου μέσα στον σκοτάδι... Μιά κοκκουλιάγια πέταξε απ' τ' χωλάσματα ενός μνηματος...

Κατάλαβα π'ός ό καταραμένος βροκόλακας πλησίαζε. Τοίμασα τ'ό τουφέκι μου και κρατούσα τ' αυτιά μου και τ' μάτια μου οφρλινοχτα...

Δεν είχα κανένα λάθος. Τ'όν είδα να προβάλλη σε λίγο πάνω στον τοίχο του νεκροταφείου. Κι ύστερα... "Υστερα γλώστησε στη γη, σαν έρωτο, σαν σάφρα, με τ' κεφάλι προς τ' κάτω...

Μπορούσα να τ'ό ρίξω και να τ'όν χτυπήσω, μια νεκροταφεία. "Όχι από φόβο. Ήθελα να δω τι ζήτουσε στο νεκροταφείο, τ'ό καταραμένο αυτό τέρας...

Τ'όν είδα λοιπόν να προχωρή στον τάφο τ'ού παιδιού μας, να, γενναία, στον τάφο τ'ού παιδιού μας! Στόμωσε πάνω σ' αυτόν, κόλλησε τ'ό άπαιστο μούτρο του στη νεοκαμένη γη, κι άρχισε να δουλειετα, όπως ή γάτα που ψάχνει για τον παντόμο...

"Υστερα άνοιξε με τ'ά χέρια του μια τρέλια στο χώμα και τ'όν άκουσα να φηριχίη κάτω...

Τι έλεγε; Σε ποιόν μιλούσε; Στο πεθαμένο μας παιδί... "Εργάζα... "Εργάζα ξαίνα στ' αυτιά μου τα λόγια του. "Ελεγε :

«—Είσα δικό μου τώρα... Άζουός... Μίλα μου... "Απάντησε μου ν' άκούσω τη φωνή σου... Και στην Κόλασι αν είσα, μίλησε μου και θ' ό άκούσω...»

Σταμάτησε για μία στιγμή, σαν να περιμένα άπάντησι στα λόγια του. Έγω είχα παύσει. Τ'ό τουφέκι μου έτρεπε στα χέρια μου. Περιμένα ν' άκούσω τη φωνή τ'ού παιδιού μας, μα δεν άκούστηρε τίποτε... τίποτε...

"Ο βροκόλακας θύμωσε. "Άκουσα τ'ό τρέξιμο τ'όν δοντιών του. Κι άρχισε τώρα να σάβηη λησασίμια τ'ό χώμα... Θα ξεθωάθε, ό καταραμένος, τ'ό παιδί μας; Δεν κρατήθηκα πλάι. Σήρωσα τ'ό δάλο μου και τ'όν σημάδεψα. Μι π'όν προφτάσω να προβολήσω, κάτι τ'ό τουφεκό συνέβη. Τ'όν είδα ξαίνα να τινάζεται πίσω, σαν να δέχτηκε κανένα δυνατό χτύπημα κατάστηθα. και να οφρλιάζει :

«—Κατάρα!... Κατάρα, σε σένα και στη γενιά σου!.. Άγίασαν τ'οι κοιφάρι σου... Σε γλώτσωσα απ' την Κόλασι... Κατάρα!... Κατάρα!...»

Κατάλαβα άμειψος τι είχε συμβεί. Είχε νομίσαι π'ός θ' άφίναμε τ'ό παιδί μας μολυσμένο στα χέρια τ'ού Σατανά και, βλέποντας π'ός γλώτσωσε, πνιγόνε απ' την όργη του... Τ'ά μάτια του ασυδοβολούσαν. Τ'ά μυερά τ'όν δόντια τρέφοκοποιόσαν... Τ'ά νύχια του τσαφρουνούσαν τ'ό χώμα...

Τ'ήν τρομορή, την κρίσηα αυτή στιγμή, βαδεία συγνανημένος, καθώς ήμου, μεταποσθήρα φαίναται λίγο. "Ένα πετραδίκα κόλλησε κι έπεσε κάτω, τα ξερά χωράκια τρίζανε. "Ο βροκόλακας άκουσε τ'όν κρότο αυτόν και γέρισε άγριουμένος προς τ'ό μέρος μου. Με διέκρινε, φαίναται, με τ'ήν πρώτη ματιά. Βλέπε, μέσα στο σκοτάδι, όπως τ'ό νυχτοπούλια. Με είδε με τ'ό δάλο στα χέρια κι ό τουφεκό τ'όν θημός μεγάλωσε...

Νόμισε π'ός ή' έχει πει στα χέρια του κι άωρησε έπάνω μου κόνοντας μεγάλα ηδύματα στον άέρα, δρασκελιώντας τους τάφους, σαν άγρια...

"Άγρια οφρλιαχτά βγαίνανε απ' τ'α σφιγμένα τ'όν δόντια :

«—Φοτιά της Κόλασεως!.. Λίκου και τσακάλια!.. Σαπίλα τ'όν τάφων!...»

Δεν μπορούσα να διακρίνω μέσα στο σκοτάδι, παρά τ'ήν ψηλή σιλουέττα του και τ'ά μάτια του, τ'ά μάτια του που σπίζεσαν και τραπινούλασαν σαν τ'ής τήρσεος.

"Όσοσο συγγράτησα τ'ήν ψυχραμία μου, σήρωσα τ'ό δάλο μου, τ'όν σημάδεψα και προβολήσα.

"Ο βροκόλακας άφησε ένα οφρλιαχτό, στάθηκε μια στιγμή κι έπειτα θωρισε να μ' άρπάξει απ' τ'ό λαμό... (Άζολουθεί)

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μακριά, μακριά θα πάω να Και θα με βροίξη πάντα ή δούσα (Ζήσω... με μια ολοπόρρηρα ματιά, άσάλευα σαν καρδιά σου, και ποταμίνω σαν λιτά...

"Ας πη ό καθένας απ' θέλει, π'ός έχω τώρα όρμες τρελλού. Ψυχή δεν είμαι, είμαι φεγγέλι, με σπαράχνει τ' άγεραία άλλο...

Μακριά απ' τόν κόσμο π'άω στη (φύσι, στον χριστιανένο τ'ό παιδί του λόγγου και γενο αδελφό; Ποτέ ή άγροία σε μη ροδίση; φέγγει τ'ό πόνο μου τ'ό φως...

Μέσα ή καρδιά μου θα σπαίνα, θα γίνη χριστιανέλο με μιάς, σαν κίτσουα χονά και συντρομμένη τ'ό θλίψη του π'όνα χροιά...

Κι άφοι με μείδων τη λαλιά του, στον δολογίλανο βιθό στις άμυρονιες τ'όν κινιόν θα πέσο ν' άποκομηθώ...

Μά τη φτωχή καρδιά μου οι κλώνοι θε τ'ήν άρπάξουν, π'όν παγώ, και θα τ'ήν κάρουν εν' άηδόνα, γλιό—γλιό, σιγό—σιγό...

ΔΑΚΡΥΑ

Γέλα με τ'α χροιαίλανα τ'ά γέλα σου, με τ'α τρελλά σου οφθίνα χαίδια, σκόρα χαρής γλαυιάς σαν τ'α ματίνα σου, λησάμια δυο γ' άγάπης και φίλδα...

Ράδιζε μέσα στη σκερή τη νύχτα μου, άγάτης ονοφούλαστο ποσίλα, να κλισσον με τ'α δολοφραα χαμώγελα τ'α βίβαθρα τ'όν σπιάχρον μου κι ό λάσκο.

Γέλα... Τ'ό φός σου φάνει ως τ'ή σκοτεινά μου! Κι ό στη θαναί μου, στην παρηί μου δούα σε είχα τέτοον "Άγγελο τρελλούτσικο τ'ό δολοφονιό μου μέσα να σφάλιση...

ΣΤΟΥΣ ΣΚΟΡΠΙΣΜΕΝΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Κι σείς, χλιούα μενεξεδάνα, χλιούα πεθαινέσι; Και σείς; "Όλα στη γη λοιπόν πεθαινόν; Θλιμμένα μοιάτε συντρομια κίτσους έλατίδας μον χροιάς. "Έξω απ' τ'ό κόσμου τ'ήν άσχημία θλιμμένα μοιάτε συντρομια, και ξεφρυχάτε δίχως κίτσου και σείς, χλιούα μενεξεδάνα...

Στ'ό χώμα έζει ξεφουλάμια, δίχως άγάτη, άγνά, χλιούα, όύ χιλια γαλάνα ματίνα... "Η νύχτα σας χαίδεισιν ούνη... Με τ'όμο έγρυφατε σιά... Μέσα ή καρδιόλα σας ματ'όνει, ή νύχτα σας χαίδεισιν μόνη. τ'όμυτε, σβίνετ' ένα—ένα, όνιμα σείς ξεφουλάμια... Σέρωστε χλιού σε μία κόχη, δικαί, μούξερη, θολά. Μι καθός έσπαγα με θλίψη, βίβλο στην άκρη, εκεί, στην άκρη μου απαγοουόια σας χιλιά! Νάψ' ό χυμός σας; Νάνα δάκρυα τ'όν άνατρομάδες έζει στην άκρη; Για κίτσουα άγνό ή φρηχί σας τ'όμυτε, (τ'όμυτε, χαρδιές τ'όν σβίνετ' στην κόχη...

—"Η δούα πέρα, ή ροδοδόσι!— Μην κλαίτε έρωμειό, δειλό... Μπορεί τη νύχτα κ'άν' άστέρι, με τ'α χροιά τ'ό ματίνα, να σιάξη δολογίλο φιλι στα γαλανά σας, δίχως κίτσου, με τ'α χροιά τ'όν ματίνα, κι' άθθα δροσιά τ'α σας κοιμήση... Μην κλαίτε... Έπίθανε και ή δούα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

